

To ugers uddannelse

Da ambulancemand Harald Hansson for 23 år siden for første gang rykkede ud med Hyltebruks ambulance, skete det i egenskab af at være tankpasser på den lokale benzintank:

Den gang fik vi to ugers uddannelse på sygehuset, ellers intet. Det var ren og skær transport, vi lavede med ambulancerne, fortæller Harald Hansson.

Den lokale taxivognmand har også stået for ambulancedriften her i byen, og i 1975 overtog jeg sammen med tre andre ambulancen. På det tidspunkt var uddannelsen kommet op på syv uger, og ambulancen blev placeret ved siden af sygehuset, så vi kunne tage lægen med, hvis vi skønnede det nødvendigt.

I dag sidder Harald Hansson sammen med sin yngre kollega, Åke Bogren, i de mangelige lænestole i Hyltebruks nye ambulancestation til 1,8 millioner svenske kroner.

Hallands Län overtog i 1979 definitivt ambulancedriften også i Hylte kommune, hvor Hyltebruk ligger.

Akutambulancerne og sygetransporten blev adskilt. Siddende sygetransport varetages af de lokale taxier, mens liggende sygetransport i Hylte kommune ordnes af sygetransportambulancerne fra Hallands provinshovedstad, Halmstad. Den eneste undtagelse er de liggende transporter i selve Hyltebruk by, hvor patienten kun skal transporteres op på byens eget lazaretsygehus. Det varetages fortsat af akutambulancen.

Men ellers er Harald og Åke samt de fire andre, der indgår i det faste døgnvagtskema, kun til tjeneste for akutkørsler eller akutoverflytninger fra Hylte kommunes tre små sygehuse til centralsygehuset i Halmstad.

Vi dækker et område på 70 gange 40 kilometer med 11.000 indbyggere. Det kan godt give nogle køreaftande, især hvis det er så alvorligt, at patienten efter en foreløbig behandling på et af de lokale sygehuse skal overføres til Halmstad.

Men så har vi den ordning, at der kører en ambulance fra Halmstad ind i Hylte og dækker beredskabet, mens vi er optaget, fortæller Åke Bogren.

Konservative læger

Et af de største problemer for ambulancefolkene i Hylte ved omstillingen fra at være transportfolk til at være paramedicinere er på 14 centimeter.

Det har især givet vores kvindelige kolleger problemer, at de nye store Mercedes-ambulancer er 14 centimeter højere. Det betyder faktisk meget, når man skal løfte baren op, fortæller Harald Hansson. Men der har ikke været nogen større problemer ved omstillingen. Det er klart, at der hviler et langt større ansvar på os. Vi kan nu kræves til ansvar på samme måde som læger og sygeplejersker. Så det vil ikke være rart at komme ind på sygehuset med en patient og få at vide, at man har begået en fejl.

Derfor er det fantastisk vigtigt med den direkte radiokontakt, der er etableret mellem ambulance og sygehus, så man kan konferere med lægen om for eksempel, hvor meget ilt man skal give en patient.

I hele omstillingsfasen har vi fået en vældig støtte fra Erling Skole. Han har godt styr på tingene, siger Harald Hansson.

Og overlæge Erling Skole sover også godt om natten, fortæller han til Brandmanden:

Da jeg som første trin uddannede ambulancefolkene i at intubere, var der mange af de ældre konservative læger, der spurgte mig, hvordan jeg dog kunne sove trygt om natten.

Men hverken intuberingen eller min nattesøvn har der været problemer med. Jeg vil tro, at ambulancefolkene i Hallands Län siden har foretaget henvend 300 intuberinger uden så meget som en eneste fejl.

Og i dag er intuberingen accepteret af alle læger som en selvfølge i ambulancefolkernes arbejde. På samme måde ser det ud til at gå med de øvrige ting, ambulancefolkene er blevet uddannet til. Og sådan vil det også gå med defibrilleringen.

Vi har nu to defibrillatorer, og vi står netop og skal købe to til. Det er meningen, at førsteambulancerne på alle länets seks ambulancestationer skal udstyres med defibrillatorer.

Uddannelsen af ambulancefolkene til paramedicinere har også mødt modstand fra nogle yngre læger og sygeplejersker. De har følt sig truet af arbejdsløshed og mener derfor, at det er dem, der skal køre med nogle